

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2004, č. j. OAM-2622/VL-07-SE01-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2010, č. j. 46 Az 1/2010 - 24, ve znění usnesení ze dne 18. 3. 2010, č. j. 46 Az 1/2010 - 27,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2009, č. j. 46 Az 1/2010 - 24, ve znění usnesení ze dne 18. 3. 2010, č. j. 46 Az 1/2010 - 27, **se zrušuje** ve výroku II. a III. a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2004, č. j. OAM-2622/VL-07-SE01-2003, neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), a současně vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem podání žádosti

o udělení azylu byly potíže žalovaného se soukromými osobami motivované snahou uvedených osob získat nezákonným způsobem finanční prostředky pro vlastní potřebu; žalobce pak nevyužil všech dostupných prostředků, které mu k ochraně nabízel právní řád země původu.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 30. 9. 2004, č. j. 48 Az 167/2004 - 21, zamítl a ztotožnil se se závěry žalovaného. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2005, č. j. 1 Azs 24/2005 - 44, napadené rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V novém řízení o žalobě krajský soud usnesením ze dne 16. 3. 2006, č. j. 48 Az 50/2005 - 16, řízení zastavil z důvodu, že se žalobce v místě hlášeného pobytu nezdržuje, změnu místa pobytu soudu neoznámil, a jsou tak naplněny podmínky § 33 písm. e) zákona o azylu pro zastavení řízení. Rovněž proti tomuto rozhodnutí krajského soudu brojil žalobce kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 3. 12. 2009, č. j. 1 Azs 56/2006 - 94, napadené usnesení krajského soudu zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Následně krajský soud rozsudkem ze dne 25. 2. 2010, č. j. 46 Az 1/2010 - 24, ve znění usnesení ze dne 18. 3. 2010, č. j. 46 Az 1/2010 - 27, žalobu zamítl (výrok I.), uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4800 Kč (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Uvedl, že „[v] *odůvodnění správního rozhodnutí nemusí být vždy obsažen podrobný obsah provedeného důkazu, musí však být uvedeno, z kterých důkazů správní orgán vycházel, a tyto důkazy musí být součástí spisu*“, a ztotožnil se se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil také proti v pořadí třetímu rozhodnutí Krajského soudu v Praze včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v závěru krajského soudu, že v odůvodnění správního rozhodnutí nemusí být obsažen podrobný obsah provedeného důkazu, musí však být uvedeno, z kterých důkazů správní orgán vycházel. Podle stěžovatele však tento názor neobstojí, neboť v odůvodnění správního rozhodnutí by měl být obsah provedeného důkazu uveden. Žalovaný v rozhodnutí cituje názvy pramenů, ale v odůvodnění nejsou informace o zemi původu dostatečně zachyceny. Je pravdou, že důvodem podání žádosti o azyl byla snaha stěžovatele o legalizaci pobytu v ČR. Neusiloval o vydělání peněz za účelem podpory rodiny žijící na Ukrajině, ale obával se o svoji bezpečnost z důvodu vážných konfliktů se soukromými osobami. Závěrem stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v souladu s § 107 s. ř. s.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak napadené rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu

byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatel nesplňuje podmínky stanovené § 12 zákona o azylu, nebyly naplněny ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona, ani zvláštního zřetele hodné důvody podle § 14 zákona. Na základě skutečností, které stěžovatel uvedl, nelze dospět k závěru, že by mu hrozilo v zemi původu nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. V tomto směru se žalovaný se všemi důvody uvedenými stěžovatelem vypořádal v napadeném rozhodnutí. Jako nadbytečnou označil žalovaný žádost stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť v souladu s § 32 odst. 5 zákona o azylu má kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek přímo ze zákona.

Dále žalovaný upozornil na trvající nesrozumitelnost napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 1/2010 - 24. Z výroku II. vyplývá povinnost žalovaného uhradit náklady řízení právní zástupkyni žalobce ve výši 4800 Kč, ovšem z výroku III. se podává, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Panuje tak zřejmý rozpor ve druhém a třetím výroku citovaného rozsudku, k čemuž žalovaný odkázal na svůj podnět k vydání opravného usnesení ze dne 26. 3. 2010 zaslaný Krajskému soudu v Praze. Závěrem navrhl, aby byla kasační stížnosti pro její nedůvodnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není tudíž důvod kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Stěžovatel kasační stížností napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu, proto Nejvyšší správní soud v souladu s usnesením rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, dostupným na www.nssoud.cz, podle něhož „[j]e-*li kasační stížností zahájeno řízení, ať již jsou uplatněné námitky proti výroku o věci samé důvodné či nikoliv, není zde žádného zákonného podkladu k tomu, aby nebyl přezkoumán též výrok o nákladech řízení. Možnost takového přezkumu není v rozporu ani s požadavkem nezatěžovat Nejvyšší správní soud rozhodováním o bagatelních věcech, když se věcí samotnou již soud zabýval. Pokud je takto zjištěna jen nesprávnost výroku o nákladech řízení, není zde zákonného důvodu takový výrok nenapravit*“, přezkoumal rovněž výrok krajského soudu o nákladech řízení (viz níže).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Jedním z typových případů přijatelnosti kasační stížnosti je zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele;

příkladem toho může být například hrubé pochybení krajského soudu v jednotlivém případě při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud z níže uvedených důvodů shledal, že se o tento případ v souzené věci jedná, proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná a je tedy zapotřebí se jí meritorně zabývat.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, kterou sice stěžovatel v kasační stížnosti namítal pouze v obecné rovině, nicméně k níž je zdejší soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí lze odkázat na rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud uvedl, že „[z]*a nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny*“. Nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud ve druhém a třetím výroku, jimiž krajský soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení. Ve výroku II. krajský soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4800 Kč, nicméně ve výroku III. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Výroky o nákladech řízení (výrok II. a III.) jsou vnitřně rozporné a nelze z nich dovodit, jakým způsobem krajský soud o nákladech řízení rozhodl.

Z odůvodnění samotného rozsudku a doplňujícího usnesení se podává, že ve výroku II. přiznal krajský soud zástupkyni žalobce „*odměnu za poskytnutou právní službu v řízení o kasační stížnosti*“, ovšem v usnesení ze dne 18. 3. 2010 vydaného podle § 166 odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“), krajský soud uvedl, že „[v]*zhledem k tomu, že soud v rozsudku nerozhodl o nákladech řízení mezi účastníky řízení, doplnil rozsudek sám z úřední povinnosti. (...) O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., protože žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly*“. Krajský soud patrně zamýšlel ve výroku II. rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti, jež rozsudku krajského soudu předcházela, a ve výroku III. rozhodnout o nákladech řízení o samotné žalobě. Byl-li úmysl krajského soudu takový, měl své myšlenky srozumitelně v každém z výroků vyjádřit a rovněž zahrnout tyto úvahy do odůvodnění vydaného rozhodnutí. Způsob, jakým krajský soud své závěry o náhradě nákladů řízení v napadeném rozsudku specifikoval, učinil výrok o nákladech řízení vnitřně rozporným. Právě skutečnost, zda bude stěžovateli, resp. jeho zástupkyni, přiznána náhrada nákladů řízení, může mít vliv na hmotněprávní postavení

stěžovatele, proto byl v posuzovaném případě dán důvod přijatelnosti kasační stížnosti (viz výše). S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud vyslovil nepřezkoumatelnost výroků II. a III. rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřně rozporném výroku o náhradě nákladů řízení.

Jako *obiter dictum* zdejší soud připomíná, že rozhoduje-li krajský soud o náhradě nákladů řízení po zrušení jeho předchozího rozsudku Nejvyšším správním soudem, rozhoduje o náhradě nákladů řízení komplexně, včetně nákladů řízení o předcházející kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.), a to zpravidla jedním výrokem. Do těchto nákladů řízení pak patří *„jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále se Nejvyšší správní soud musel zabývat tím, zda je povinen odpovědět i na další námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti, byl-li rozsudek krajského soudu shledán nepřezkoumatelným. Při řešení této otázky aplikoval Nejvyšší správní soud usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz. V citovaném usnesení rozšířený senát vyslovil, že *„krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude)“*. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zbývající kasační námitky směřují proti části rozsudku krajského soudu, která je oddělitelná od části nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Konkrétně se jedná o námitku směřující proti výroku I., jímž byla žaloba zamítnuta, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného má být uveden obsah provedeného důkazu. S uvedenou námitkou se krajský soud nepochybně dostatečně vypořádal a její řešení ze strany zdejšího soudu má význam pro další řízení a rozhodnutí krajského soudu ve věci.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti brojil proti právnímu posouzení krajského soudu spočívajícím v tom, že v odůvodnění správního rozhodnutí nemusí být obsažen podrobný obsah provedeného důkazu, musí být ovšem uvedeno, z kterých důkazů správní orgán vycházel.

Podle třetího odstavce ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, platného v době vydání rozhodnutí žalovaného, správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

V odůvodnění správního rozhodnutí „[n]*esporně samotný podrobný obsah („přepis“) provedeného důkazu (skutkového zjištění) nemusí být vždy obsažen (...). Záleží vždy na*

konkrétních okolnostech případu, např. do jaké míry je to zapotřebí se zřetelem na rozpory v jednotlivých důkazech, se zřetelem na námitky účastníka řízení apod. Vždy však musí být uvedeno, z kterých důkazů (skutkových zjištění) správní orgán vycházel" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2005, č. j. 2 As 18/2004 - 68, publikovaný pod č. 744/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí podrobně vysvětlil zdejší soud rovněž v rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, www.nssoud.cz, v němž převzal právní názor vyjádřený v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, publikovaného pod č. 27/1994 SJS. Uvedl, že z *odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*.

Shora uvedená judikatura je aplikovatelná i na posuzovaný případ. Neobstojí tedy námitky stěžovatele, že v napadeném rozhodnutí měl žalovaný konkrétně popsat obsah důkazů, z nichž při rozhodování vycházel. V souladu s výše uvedeným je nutné obsah a rozsah odůvodnění správního rozhodnutí posuzovat vždy s ohledem na okolnosti projednávaného případu; zpravidla tak není nutné zahrnout do odůvodnění rozhodnutí podrobný popis provedeného důkazu, nadto nejsou-li důkazy účastníkem řízení zpochybňovány. Naopak vždy je nutné trvat na vyjmenování všech důkazů, z nichž správní orgán v daném řízení vycházel. V tomto ohledu nelze napadenému rozhodnutí žalovaného ničeho vytknout, neboť na straně 2 rozhodnutí žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti stěžovatele o udělení azylu vycházel ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2003 ze dne 25. 2. 2004, z aktuálních informací ohledně situace na Ukrajině obsažených v databázi České tiskové kanceláře a z informace Ministerstva zahraničních věcí, č. j. 114167/2000-LP, ze dne 18. 4. 2000. Při posuzování existence překážek vycestování žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí popsal, že vycházel z informací, které si pro posouzení daného případu obstaral a z informací uvedených v aktuální databázi České tiskové kanceláře. Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, z jakých důkazů žalovaný vycházel, a současně jsou popsané důkazy součástí předloženého správního spisu. Tato stížní námitka je proto nedůvodná.

Konečně námitkou stěžovatele, že je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť byla vznesena pouze v obecné rovině. Stěžovatel uvedenou námitku neuvedl do kontextu s žádným konkrétním skutkovým tvrzením, nejedná se tedy o řádně formulovanou kasační námitku.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je bezpředmětná, neboť jak správně uvedl žalovaný ve svém vyjádření, kasační stížnosti podané ve věci azylu (mezinárodní ochrany) je podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu přiznán odkladný účinek přímo ze zákona.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud zrušil výrok II. a III. napadeného rozsudku krajského soudu ve znění doplňujícího usnesení z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení v rozsahu, ve kterém byl napadený rozsudek konstatovanou procesní vadou zatížen.

Ve vztahu ke zbývající části rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, neboť nebyla shledána důvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Takový postup je zcela v souladu se shora citovaným usnesením rozšířeného senátu č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, podle něhož *je-li kasační stížnost ve věci samé nedůvodná, je ovšem důvodná do výroku o nákladech řízení, zruší Nejvyšší správní soud pouze výrok krajského soudu o nákladech řízení a ve věci samé kasační stížnost zamítne. V popsaném případě Nejvyšší správní soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení ve věci samé je jeho rozhodnutím ukončeno a v tomto rozsahu tedy Nejvyšší správní soud věc krajskému soudu nevrací k dalšímu řízení (srov. ustanovení § 110 odst. 2 věta první s. ř. s. a contrario). V novém řízení pak krajský soud rozhodne pouze o nákladech řízení před ním.*

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu